vilde ligestille Hovedstadens Vælgere ved Landstingsvalg med de øvrige Vælgere i Landet (Afbrydelse af Johan Knudsen). De vil ikke forandre Landstinget. (*Johan Knudsen:* Vi vil ikke forandre Grundlovens § 35; det sagde jeg). Det er ikke at forandre et Princip for Landstingets Vedkommende. Den uskyldige Ting: at Hovedstaden faar 11 i Stedet for 10 Landstingsmænd, og at Landstinget udgaar af rent Forholdstalsvalg, er der ikke Spor af principiel Forandring i. Naar Venstre ikke vil gaa med dertil, er det ikke af principielle, men af agrariske Hensyn, det er, fordi de vil have en Forret for de agrariske Vælgere overfor Hovedstadens Vælgere; men naar nu Regeringen har foreslaaet fuld Ligestilling paa dette Punkt, og det konservative Folkeparti har krævet fuld Ligestilling, forstaar jeg ikke, at Partiet ikke vil gaa med dertil.

Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde, at han vilde fastholde et Tokammersystem, men det, som Regeringen her foreslaar, er i Virkeligheden et maskeret Etkammersystem; skulde Valgretten blive ens til begge Ting, har vi ikke længere et Tokammersystem, men saa har vi et Etkammersystem. Deri tager det ærede Medlem fejl; det ærede Medlem erindrer dog vist en Grundlov, som hedder Grundloven af 5. Juni 1849, en Grundlov, som hans Parti i mange Aar har arbejdet for at faa tilbage, en Grundlov, som havde et Tokammersystem, og som af Grundlovens Fædre netop blev anbefalet som havende et Tokammersystem overfor de Venner af et Etkammersystem, der ogsaa fandtes i den grundlovgivende Rigsdag i 1848—49, Asmus Gleerup og andre, som kun gik med til femte Juni Grundloven af 1849 som en Indrømmelse, fordi man ikke kunde komme længere, men som allerede den Gang beklagede, at man ikke gik til et Etkammersystem. Alle var enige om, at det var et virkeligt Tokammersystem, man fik i 1849; men i denne Forfatning udgik — derom kan det ærede Medlem ikke være uvidende — Folketing og Landsting af nøjagtigt samme Vælgerkorps. Der var den samme Valgretsalder til Landsting og til Folketing efter femte Juni Grundlovens Forfatning; der var en forskellig Valgmaade, og det bliver der ogsaa ved at være, og der var en forskellig Valgbarhed. (*Johan Knudsen:* Ja). Ja, men det ærede Medlem ved ogsaa, at hvis vi havde bevaret femte Juni Grundloven af 1849, havde denne Valgbarhedscensus ikke i Øjeblikket spillet den allerfjerneste praktiske Rolle. Det var en konservativ Garanti, der kunde virke nogle Aar, men nu vilde den være totalt forsvundet, ingen som helst Betydning have haft. De samme Partier, som vilde have erobret Flertallet i Landstinget uden Valgbarhedscensus, vilde ogsaa gøre det med den Valgbarhedscensus, som blev fastslaaet i 1849. Hvis Forfatningen af 1849 var et Tokammersystem, er den nu af Regeringen foreslaaede Forfatning det ogsaa.

Det ærede Medlem sagde: Ogsaa i 1915 var Valgretsalderen i England 21 Aar; hvorfor foreslog man det da ikke den Gang? Det har vi Socialdemokrater gjort. I samme Maaned, i hvilken det ærede Medlem fra Assens indbragte sit Grundlovsforslag, i Oktober 1912, indbragte vi Socialdemokrater et Forslag om Valgret fra 21 Aars Alderen. Vi tænkte meget vel derpaa, men det ærede Medlem fra Assens ved ogsaa meget godt — og han var os mange Gange taknemmelig derfor —, at vi var med til i de Aar, 1912—15, at koncentrere alle vore Kræfter om at gennemføre det, som paa den Tid var gennemførligt — og det er jo Politikkens Kunst, den er det muliges Kunst —, og som det den Gang gjaldt om at gennemføre, nemlig at faa den privilegerede Valgret afskaffet. For det maatte alle andre Hensyn sættes til Side og de fornødne Ofre bringes, og det gjorde vi. Det lykkedes heldigvis, og vi fik det store Fremskridt.

Nu er Stillingen en anden, nu rejser vi igen det Krav, vi rejste i 1912, og nu under langt større Muligheder for at kunne faa det gennemført. Nu er den privilegerede Valgret afskaffet, og nu er det langt lettere at gennemføre en Forfatningsforandring end den Gang. Jeg priser det ærede Medlem fra Assens for, at han var med til det første store alvorlige Skridt. Det første store alvorlige Skridt, som blev gennemført i 1915, har lettet de senere Skridt, men har ikke sat en Bom for alle senere Skridt. Nu byder netop Hensynet til Sønderjyderne i høj Grad at nedsætte Valgretsalderen. Jeg har udviklet det, men det ærede Medlem vilde ikke nærmere ind derpaa; det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) kom heller ikke ind derpaa.

Det ærede Medlem fra Assens kom slet ikke ind paa, hvad han og hans Partifæller havde skrevet i Betænkningen. Jeg vil Forbigaaende sige, at det er fuldkommen berettiget ved anden Behandling at omtale en Betænkning og Ordene i den. Det er det,